

Bestemmelse, hvortil jeg sigter, er det befaalede Opflag paa Forhyringsagentens Kontor af Lister, der skulle indeholde Oplysning om det Mandstabs, der behøves til forskellige Stibe. For det første tror jeg, at det er en reglementarisk Bestemmelse, som man ikke bør optage i selve Loven, men som man erfaringsmæssig kunde træffe eller undlade at træffe, og som man i alt Fald bør kunne frafalde, dersom det skulde vise sig, at den er vanskelig at overholde, eller at dens Overholdelse maaste vil medføre Ulemper. Det er vanskeligt at bedømme forud, hvorledes Bestemmelsen vil virke. Jeg er dog ikke utilbøjelig til at tro, at den vil kunne medføre visse Ulemper. Er der saaledes alt for mange, der ville have den samme Plads, saa er det vanskeligt, naar Opflagster paa en saadan Maade, at tilfredsstille de paagældende. Dertil kommer, hvad den den ærede Ordfører rørte ved, at man da kan gaa ind i Forhyringskontoret og se, hvilke Pladser der er, og stasse sig dem paa anden Maade. Det vil være noget svækkende for Forhyringsagentens Virksomhed, og er han en ordentlig Mand, behøves det ikke. Hans Protokoller skulle jo være til Stede, og Oplysninger ville kunne erholdes hos ham. Det forekommer mig ogsaa, at efter at Udvalget har foreslaaet Bestemmelser, hvorefter man saa temmelig kan komme Manden til Livs, naar han ikke opfylder sin Pligt, er der mindre Grund til en saadan Bestemmelse. Jeg har, som sagt, fundet det rigtigt at nævne de to Bestemmelser, ved hvilke jeg har haft Betænkeligheder. Jeg tror just ikke, at Loven vil blive ubrugbar, naar de vedtages; men jeg tror, at Loven vil blive bedre, naar de ikke vedtages.

Hørdum: Som ærede Medlemmer ville se af Betænkningen, har jeg, i Overensstemmelse med mine Udtalelser ved Sagens første Behandling, i Udvalget stillet et Vædringsforslag, gaaende ud paa, at denne Sag burde ordnes paa en fra Lovforslaget noget afvigende Maade, nemlig ved Opretelse af et Statsforhyringskontor i Stedet for ved private Kontorer. Smidlertid har dette mit Vædringsforslag ikke vundet nogen Tilslutning i Udvalget, og jeg har derfor taget det tilbage og er Medforslagsstiller af de Vædringsforslag, der foreligge. Der var en anden Grund, der noget bevægede mig til at tage det tilbage, som jeg kortelig skal berøre. Jeg sigter derved til, at der, ikke i Udvalget, men uden for dette gør sig den Mening gældende, at den Mand, der hersker i vore offentlige Kontorer, vil ikke være hel-

dig for Søfolkene. Naar der paa et saadant Statskontor kom til at herske den samme bureaukratiske Mand som paa vore andre offentlige Kontorer, vilde det ikke være heldigt at oprette et Statskontor. Jeg skal ikke kunne sige, om det forholder sig saa — jeg har ikke Kendskab dertil — men jeg skal dog bemærke, at der ogsaa fra Søfolks Side har gjort sig den Frygt gældende, at de ikke vilde blive behandlet paa en human Maade i et offentligt Kontor. Forholder det sig saa, maa man jo beklage det og haabe, at det skal blive bedre i Fremtiden. Som Loven foreligger nu med Vædringer, forekommer det mig, at den har faaet en ikke ganske ubetydelig forbedret Stikkelse. Jeg skal med Henhyn til Vædringsforslagene kun gøre en Bemærkning til det andet Stykke af Forslaget Nr. 3. Som det hørtes i dette Øjeblik, er den ærede Minister ikke enig med Udvalget i dette Punkt, idet han mener, at det bør tilslades Forhyringsagenten at drive en Slags Beværtning, nemlig en Afholdsbeværtning. De Grunde, den ærede Minister er fremkommen med til Støtte herfor, forekomme mig ikke at være af nogen væsentlig Betydning. Den ærede Minister mener, at det kan ske, at Søfolkene maa opholde sig temmelig længe paa Kontoret, og at det saa vilde være heldigt, om de kunde blive beværtede. Ja, det kan man jo sige; men man kan ogsaa sige, at naar der er Beværtning ved Kontoret, kan det medføre en meget sjen Behandling fra Agentens og Kontorets Side, og det skulde man undgaa. For mig stiller det sig saaledes, at en Forhyringsagent over for de Folk, han skal stasse Plads, kun bør have den ene Interesse at stasse dem Plads. Saa snart han driver Beværtning ved Siden af Kontoret, hvorved han kan stasse sig Fortjeneste af de paagældende, faar han en anden Interesse end at stasse dem Plads. Det har netop været det farlige ved den nuværende Ordning, at for disse Hærebassers Vedkommende, som have haft med den Sag at bestille, har man paa-staaet, at saa længe Søfolkene havde Penge til deres Naadighed og kunde fortære noget paa deres Beværtninger — Hærebasserne ere jo hovedsagelig Beværtningsfolk — har det næsten været umuligt for dem at faa Plads; det kan i Reglen ikke opnaas, før de have brugt alle deres Penge og nder-tiden en Maanedes Hære til. Det kan nok være, at det kunde være nogen Forbedring, naar det, som Ministeren nævnte, var Afholdsbeværtninger, men det kan dog ikke nægtes, at der selv da kommer Interesser med. Thi har den vedkommende Mid-